

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาพยนตร์ เป็นสื่อมวลชนที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ และวัฒนธรรม ประกอบขึ้นจากศิลปะทุกสาขา อาทิ นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ วรรณศิลป์ ประณีตศิลป์ สถาปัตยกรรม ศิลปศาสตร์ จริยศิลป์ เป็นต้น ตามประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ถือกันว่าภาพยนตร์หรือ “หนัง” นั้น ถือกำเนิดขึ้นอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2438 ซึ่งเป็นวันที่มีการฉายภาพยนตร์ให้สาธารณชนชมเป็นครั้งแรก โดยจัดฉายที่ร้านกาแฟในนครปารีส ซึ่งภาพยนตร์ที่นำมาฉายในวันนั้นเป็นภาพยนตร์จากผลงานการสร้างของสองพี่น้องชาวฝรั่งเศส ชื่อ โอกุส และหลุย ลูมิเออร์ (Auguste and Louis Lumiere) มีจำนวน 12 เรื่อง แต่เป็นเรื่องสั้นๆ เรื่องละประมาณ 1 นาที เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันทั่วไป เครื่องมือที่ใช้ฉายเป็นเครื่องมือที่สามารถใช้ถ่ายภาพได้ เครื่องมือที่กล่าวนี้เรียกว่า “ซีเนมา-โตกราฟ” (Cinematograph) ต่อมา สองพี่น้องตระกูลลูมิเออร์ได้สร้างภาพยนตร์อีกเป็นจำนวนมาก แล้วให้คนนำออกไปฉายยังประเทศต่างๆรอบโลก ในขณะเดียวกันก็ให้ถ่ายภาพยนตร์ ณ ท้องถื่นนั้นๆ กลับมาด้วย ภาพยนตร์จึงกลายเป็นสิ่งสากลที่แพร่หลายให้ชาวโลกได้รู้จักในเวลาอันรวดเร็ว¹ จนมีฝรั่งผู้หนึ่ง ชื่อ เอส.จี มาร์คอฟ-สกี (S.G Marchovsky) กับคณะฉายภาพยนตร์เร่ นำเครื่องฉาย Cinematograph เข้ามาฉายยังสยามประเทศเป็นครั้งแรก ณ โรงละครหม่อมเจ้าอลังการ (จำเรณูลักษณะ ฐานะวังน้อย, 2544) นับจากนั้น ภาพยนตร์หรือหนัง จึงกลายเป็นมหรสพชนิดใหม่ที่ให้ความรื่นรมย์แก่ชีวิตของชาวสยาม ต่อมาคนไทยได้เปลี่ยนการเรียกภาพยนตร์ชนิดฉายขึ้นจอ จากเดิมที่เคยเรียกทับศัพท์คำในภาษาอังกฤษ Cinematograph ว่า ซีเนมาโตกราฟ มาเป็น “หนังฝรั่ง” แล้วเปลี่ยนชื่อเรียกต่อไปตามที่เห็นว่าเหมาะสม

ภาพยนตร์ เป็นสื่อสากลที่คนทั่วไปนิยมกันมาก เนื่องจาก สามารถแสดงภาพและเสียงประกอบที่ดูสมจริง ทำให้สามารถโน้มน้าวจิตใจของผู้ชมให้คล้อยตามได้โดยง่าย และกว้างขวางมากกว่าสื่อประเภทอื่นๆ นอกจากภาพยนตร์จะมีบทบาทในการให้ความรู้ นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ทั้งยังให้ความบันเทิงแก่ประชาชนอย่างกว้างขวางและน่าเชื่อถือ ภาพยนตร์ยังทำหน้าที่เป็นกระจกเงาสะท้อนภาพความเป็นอยู่ของสังคมนั้นๆเอาไว้ด้วย ซึ่งก็เท่ากับว่าภาพยนตร์

นั้นได้บันทึกถึงวัฒนธรรมแวดล้อมชีวิตประชาชน สภาพชีวิต ขนบประเพณี ค่านิยม และระบบต่างๆของสังคมมาทุกยุคทุกสมัย ดังนั้น ภาพยนตร์จึงถือได้ว่าเป็นมรดก เป็นสมบัติอันล้ำค่า และเป็นพลังทางวัฒนธรรมที่สำคัญของชาตินั้นๆ

ในอดีต ก่อนที่จะมีภาพยนตร์เข้ามาฉายในประเทศไทย มหรสพชนิดหนึ่ง ซึ่งทำหน้าที่ในการให้ความบันเทิงแก่ประชาชน คือ หนังตะลุง ซึ่งถือเป็นมหรสพชนิดหนึ่งที่มีลักษณะเป็นการแสดงฉายแสงขึ้นจอ ด้วยเหตุนี้ คำว่า “หนัง” จึงถูกนำมาใช้เรียกลักษณะของการแสดงฉายแสงขึ้นจอชนิดอื่นๆด้วย และเมื่อภาพยนตร์เข้ามาในประเทศไทยเป็นครั้งแรกจึงถูกเรียกว่าหนังเช่นเดียวกัน

สำหรับกิจการภาพยนตร์ไทย ถือกำเนิดขึ้นเมื่อได้มีคนไทยรายหนึ่ง เริ่มต้นทำกิจการฉายและถ่ายทำภาพยนตร์ชนิดฉายขึ้นจอเองเป็นครั้งแรก คนไทยผู้นั้นเป็นเจ้านายเชื้อพระวงศ์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าน้องยาเธอในรัชกาลที่ ๕ คือ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงสรรพสาตรศุภกิจ (จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย, 2544:23) ซึ่งตามเสด็จประพาสยุโรปในปี พ.ศ. 2440 และได้ซื้ออุปกรณ์ในการถ่ายทำภาพยนตร์กลับมาประเทศไทย นอกจากนี้ ยังพบหลักฐานว่าพระองค์ได้ทรงเริ่มถ่ายหนังมาตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. 2443 ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการบันทึกภาพงานพระราชพิธีต่างๆในช่วงนั้น (ชลิดา เอื้อบำรุง, 2540: 92)

ในปี พ.ศ. 2465 คณะผู้สร้างภาพยนตร์จากฮอลลีวูด นำโดยนายเฮนรี แมเกร (Henry A. MacRae) เดินทางเข้ามาขอพระบรมราชานุญาตถ่ายภาพยนตร์ในสยามประเทศในปลายปีนั้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กรมรถไฟหลวงจัดการอำนวยความสะดวกในการถ่ายทำ ซึ่งภาพยนตร์เรื่องดังกล่าว คือ นางสาวสุวรรณ หรือ Suvama of Siam ซึ่งเขาเป็นผู้แต่งเรื่องและกำกับเอง ดังนั้น หากจะกล่าวถึงนางสาวสุวรรณเป็นหนังไทยเรื่องแรก คงจะต้องกล่าวว่า หนังเรื่องนี้มิใช่หนังไทย เพราะมีเพียงผู้แสดงเท่านั้นที่เป็นคนไทย คงจะเรียกได้เพียงว่า “เป็นหนังไทยลูกครึ่งขนาดยาวเรื่องแรก ที่พ่อเป็นอเมริกันแม่เป็นไทย” ส่วนเรื่องโชคสองชั้นก็ต้องบอกว่าเป็น “หนังไทยแท้ๆเรื่องแรกขนาดสั้นที่สร้างและแสดงโดยคนไทยล้วนๆ” (ยงศักดิ์ วีระเมธีวงศ์, 2539:17) โดยความเป็นจริง คนไทยรู้จักภาพยนตร์มานานเกือบศตวรรษ และกิจการภาพยนตร์ไทย เริ่มเกิดขึ้นมานานไม่น้อยกว่า 100 ปี ปัจจุบัน ผู้ประกอบการภาพยนตร์พยายามที่จะยกระดับคุณภาพการผลิตภาพยนตร์ให้มีคุณค่า ในการสร้างหรือการผลิตภาพยนตร์แต่ละเรื่องนั้น ยังคงมีสิ่งที่เป็นปัจจัยในการกำหนดโครงสร้างของการผลิตภาพยนตร์ประกอบอยู่ด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของผู้อำนวยกาสร้าง หรือแหล่งเงินทุน คาราแสดงนำ บทภาพยนตร์ ผู้กำกับการแสดง โรงภาพยนตร์ การโฆษณา การประชาสัมพันธ์ ต่างๆ ซึ่งสิ่งต่างๆที่กล่าวมานั้นจะต้องไปในทิศทางเดียวกันทั้งคุณภาพและการตลาด

นอกจากนี้ คุณภาพของภาพยนตร์ไทย ควรจะต้องมีการพัฒนาคุณภาพของบทภาพยนตร์ให้เป็นที่ต้องการของตลาด เนื่องจากภาพยนตร์แต่ละเรื่องนั้น จะมีวงจรชีวิต (Life Cycle) สั้น คือ ภาพยนตร์เรื่องหนึ่งๆ จะอยู่ในความนิยมของผู้ชมภาพยนตร์เพียงไม่นานนัก ไม่เหมือนกับสินค้าประเภทอื่น เมื่อภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ ถูกสร้างขึ้นมาแล้วจะต้องรีบทำการฉายโดยทันที หากปล่อยให้เวลาผ่านไป ความนิยมของประชาชนจะเปลี่ยนไป ดังนั้น ธุรกิจภาพยนตร์ จึงเป็นธุรกิจที่ยากต่อการที่จะสามารถไขว่คว้าความสำเร็จ และการค้าศิลปะจึงเป็นสิ่งที่ยากต่อการคาดคะเนแนวโน้มของตลาดเพราะรสนิยมของผู้ชม เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา เป็นต้น

ดังนั้น ก่อนการตัดสินใจที่จะทำการสร้างภาพยนตร์สักเรื่องหนึ่งนั้น ผู้ประกอบการหรือเจ้าของแหล่งเงินทุน จึงต้องทำการวางแผนเอาไว้ล่วงหน้า เพื่อให้การผลิตภาพยนตร์บรรลุวัตถุประสงค์ ได้งานที่มีคุณภาพ ประหยัดงบประมาณและเวลา รวมทั้งสามารถตัดสินใจในปัญหาต่างๆ ได้ เพราะภาพยนตร์ต้องมีการลงทุนสูงมาก มีความเสี่ยงสูง และยากที่จะสามารถคาดคะเนแนวโน้มของตลาดได้ เนื่องจากมีสภาพแวดล้อมต่างๆ ทั้งที่เป็นปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในที่ควบคุมได้ยากไม่ว่าจะเป็น สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคมและวัฒนธรรม พฤติกรรมของผู้บริโภค ค่านิยม สถานการณ์ทางการตลาด นโยบายของรัฐ และคู่แข่งเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ซึ่งสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่กล่าวมานั้น มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ด้วยเหตุนี้ จึงต้องมีการศึกษาถึงสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปในระดับมหภาค สภาพแวดล้อมในการดำเนินงาน และสภาพแวดล้อมภายในองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกิจการภาพยนตร์อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยสามารถปรับตัวเท่าทันกับสภาพแวดล้อม ในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอยู่ตลอดเวลา ซึ่งหากเราสามารถปรับทิศทางภาพยนตร์ไทยให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวที่เข้ามากระทบต่อภาพยนตร์ไทยจะเป็นผลดีส่วนหนึ่งที่จะสามารถช่วยให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเกิดรุ่งโรจน์และขยายตัวจนสามารถสร้างรายได้ให้แก่ธุรกิจภาพยนตร์ไทยให้สูงขึ้นในอนาคตได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยสภาพแวดล้อมในการดำเนินการ โดยประกอบไปด้วย ปัจจัยสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปในระดับมหภาค ปัจจัยสภาพแวดล้อมในระดับการดำเนินงาน และปัจจัยสภาพแวดล้อมภายในองค์กรที่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในเขตกรุงเทพมหานคร

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

- 1.3.1 ปัจจัยสภาพแวดล้อมทั้ง 3 ชนิดดังกล่าว มีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย
- 1.3.2 บริษัทที่มีปัจจัยกิจการแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทั้ง 3 ชนิดแตกต่างกัน
- 1.3.3 ปัจจัยสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับผลประกอบการ
- 1.3.4 คุณลักษณะส่วนบุคคลของผู้จัดการที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมในแต่ละชนิดแตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การประเมินสภาพแวดล้อมของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในเขตกรุงเทพมหานคร” จะทำการศึกษารวบรวมเรื่องปัจจัยสภาพแวดล้อมในระดับต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์และส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย โดยเกิดจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปในระดับมหภาค ปัจจัยสภาพแวดล้อมในระดับการดำเนินงาน และปัจจัยสภาพแวดล้อมภายในองค์กร เพื่อนำมาประกอบ การวิเคราะห์ โดยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

1.4.1 ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาในช่วงปี พ.ศ. 2546

1.4.2 ขอบเขตด้านประชากร

ตารางที่ 1.1 ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับโรงภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร

ชื่อโรงภาพยนตร์	บริษัทผู้ประกอบการ	จำนวนสาขา	จำนวนโรงภาพยนตร์(โรง)
Major Cineplex	1.บ.เมเจอร์ ซินีเพล็กซ์ กรุ๊ป จก. มหาชน	11	104
EGV	2.บจ.เอ็นเตอร์เทนเมนท์ โกลเด้น วิลเลจ	7	69
SF Cinema	3.บ.เอส เอฟ เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด	6	43
UMG	4.ยูเอ็มจี เอ็นเตอร์เทนเมนต์	3	9
Major Hollywood	5.บ.เมเจอร์ ซินีเพล็กซ์ กรุ๊ป จก. มหาชน	2	15
NK THX	6.นิติบุคคลในนามนายบุญช่วย รักเอี่ยม	2	10
Apex ลิโต้,สกาล่า	7.บ.สยามมหรสพ จำกัด	2	4
สยาม	8.บ.สยามฟิล์มอินเตอร์เนชั่น	1	1
Coliseum	9.บ. โคลิเซียม ซินีเพล็กซ์	1	3
รวม		35	258

ที่มา: D-CINE EGV

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาข้อมูลจากประชากรที่เป็นกิจการอันเกี่ยวข้องกับวงการภาพยนตร์ไทย ได้แก่ กลุ่มผู้ประกอบการโรงภาพยนตร์จำนวน 9 บริษัทประกอบการ (ข้อมูลรายชื่อบริษัทจาก <http://www.pappayon.com>) มีสาขาทั้งสิ้น 35 สาขา และจำนวนโรงภาพยนตร์โดยรวมทั้งสิ้น 258 โรง เป็นจำนวนโรงภาพยนตร์ของแต่ละบริษัท (ที่มา: บริษัทตัวแทนจำหน่ายภาพยนตร์) โดยกำหนดคุณลักษณะในการเลือกกลุ่มตัวอย่างเฉพาะที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

1.4.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

แนวความคิดด้านปัจจัยสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปในระดับมหภาค ปัจจัยสภาพแวดล้อมในระดับการดำเนินงาน และปัจจัยสภาพแวดล้อมภายในองค์กรที่มีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

1.4.4 ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่

ปัจจัยกิจการ ประกอบด้วย โรงภาพยนตร์ ระยะเวลาในการดำเนินงาน จำนวนพนักงาน เงินทุนจดทะเบียน และสัดส่วนพึ่งพาเงินทุน

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

1. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป

- 1.1 สภาพแวดล้อมด้านเศรษฐกิจ
- 1.2 สภาพแวดล้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม
- 1.3 สภาพแวดล้อมด้านการเมืองและกฎหมาย
- 1.4 สภาพแวดล้อมด้านเทคโนโลยี

2. ปัจจัยสภาพแวดล้อมในระดับการดำเนินงาน

- 2.1 ลูกค้ำ
- 2.2 คู่แข่งขัน
- 2.3 ผู้ขายวัตถุดิบ
- 2.4 แรงงาน/สหภาพแรงงาน/สมาคมการค้า
- 2.5 กฎระเบียบ
- 2.6 หุ้นส่วน/เจ้าหนี้/กลุ่มผลประโยชน์

3. ปัจจัยสภาพแวดล้อมภายในองค์กรที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการโรงภาพยนตร์

- 3.1 โครงสร้างองค์กร
- 3.2 วัฒนธรรมองค์กร
- 3.3 ทรัพยากรภายในองค์กร

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ภาพยนตร์ไทย หมายถึง ภาพยนตร์ที่อำนาจการสร้างโดยคนไทย บุคลากรในกองถ่าย ภาพยนตร์เป็นคนไทย ผู้แสดงเป็นคนไทย มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับประเทศไทยหรือประเทศอื่น ถ่ายทำในประเทศไทยหรือประเทศอื่น

1.5.2 อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย หมายถึง บุคคล กิจการ และการบริหาร อันเกี่ยวข้องกับการภาพยนตร์ไทย

1.5.3 ปัจจัยสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป หมายถึง ปัจจัยที่มีขอบเขตกว้างที่มีผลกระทบต่อ ภาพยนตร์ไทย แต่จะมีผลกระทบต่อการบริหารงานของบริษัทในทันทีเป็นส่วนน้อย

1.5.4 สภาพแวดล้อมด้านเศรษฐกิจ หมายถึง ปัจจัยหรือภาวะต่างๆทางเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้ ประชาชาติ อัตราเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ย ประสิทธิภาพการผลิต อัตราจ้างงาน และอัตราภาษี เป็นต้น

1.5.5 สภาพแวดล้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม หมายถึง ปัจจัยที่จะชี้ให้เห็นถึงลักษณะของ สังคมโดยทั่วไป ได้แก่ การศึกษา ความเชื่อ ค่านิยม วัฒนธรรม วิถีทางในการดำเนินชีวิต และ คุณลักษณะทางประชากร เป็นต้น

1.5.6 สภาพแวดล้อมด้านการเมืองและกฎหมาย หมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงาน ของรัฐบาล และการออกกฎหมายของรัฐบาล ซึ่งส่งผลกระทบต่อการพัฒนาภาพยนตร์ไทย ได้แก่ ทัศนคติของรัฐบาลที่มีต่ออุตสาหกรรมต่างๆ

1.5.7 สภาพแวดล้อมด้านเทคโนโลยี หมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาของเทคโนโลยี ต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย กระบวนการสร้าง ระเบียบวิธีการ ปฏิบัติงานใหม่ๆ และอุปกรณ์ใหม่ เป็นต้น

1.5.8 ปัจจัยสภาพแวดล้อมในระดับการดำเนินงาน หมายถึง การวิเคราะห์ในทุกๆส่วน องค์ประกอบที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อองค์กรธุรกิจและความสำเร็จขององค์กร

1.5.9 ลูกค้า หมายถึง บุคคลหรือองค์กรที่มีความต้องการที่จะได้รับการตอบสนอง มีเงินที่จะซื้อหรือจ่าย ตลอดจนเต็มใจที่จะซื้อ

1.5.10 คู่แข่งขัน หมายถึง ผู้ที่อยู่ในองค์กรอื่นที่เสนอสินค้าหรือบริการให้แก่ลูกค้ากลุ่มเดียวกัน หรือใช้แหล่งผลิตที่เป็นจำพวกเดียวกันกับที่กิจการใช้อยู่ กิจการทั่วไปจะมีคู่แข่งอย่างน้อย 1 ราย แต่ปกติแล้วจะมีมากกว่านั้น

1.5.11 ผู้ขายวัตถุดิบ หมายถึง เป็นบุคคลหรือองค์กรผู้นำส่งทรัพยากรสำหรับป้อนเข้าสู่ กระบวนการผลิตหรือบริการ

1.5.12 แรงงาน หมายถึง ผู้ที่มีความพร้อมจะให้อำนาจไปทำงาน

1.5.13 กฎระเบียบ หมายถึง กฎระเบียบที่รวมทั้งหน่วยงานของรัฐบาล เจ้าหน้าที่ และผู้ชำนาญการพิเศษที่จะสร้าง มีอิทธิพล หรือบังคับใช้แนวทางควบคุมทางกฎหมาย หรือนโยบายที่มีผลต่อกิจกรรมขององค์กร

1.5.14 หุ้นส่วน หมายถึง องค์กรที่ดำเนินธุรกิจร่วมกันไม่ว่าจะเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ จะส่งเสริมกันและกันให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการที่องค์กรแสวงหาหุ้นส่วนทั้งชั่วคราวและถาวร

1.5.15 ปัจจัยสภาพแวดล้อมภายในองค์กร หมายถึง การตรวจสอบ และประเมินขีดความสามารถ และข้อบกพร่องขององค์กร ปัจจัยเชิงกลยุทธ์ของสภาพแวดล้อมภายในองค์กร ได้แก่ โครงสร้าง วัฒนธรรม และทรัพยากร

1.5.16 บริษัท หมายถึง ตัวแทนของบริษัทซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ในการแสดงความคิดเห็น

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เพื่อใช้เป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อธุรกิจผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้ดียิ่งขึ้น

1.6.2 เพื่อวางแนวทางในการส่งเสริม สนับสนุนวงการภาพยนตร์ไทยให้ขยายตัวต่อไปในอนาคต